

AI SLING FOWLER

A
TŰZ
GYERMEKE

FÖNIX ÉS A JÉGPALOTA

Tucat most már avatott Vadász, és új neve, a Főnix, méltó módon utal fantasztikus tűz-elementál képességeire.

Újonnan felismert képessége azonban sokkal nagyobb felelősséggel is jár. Mikor ugyanis a Zsarátnok-szerte régen elfeledett boszorkányok segítséget kérnek a Vadászoktól, világossá válik, hogy Főnix elementáris tüze az egyetlen reménységük. Főnixnek és barátainak a boszorkányok hazájába, Jégmezőre kell utazniuk, hogy megküzdjenek az ott lakozó rejtélyes sötétséggel, mely napról napra növekszik.

A sötétség mélyén azonban olyan hatalmas ellenség rejtőzik, mely akár egész Zsarátnokot képes volna elpusztítani... hacsak Főnix minden erejét összeszedve meg nem állítja.

Főnix és barátainak újabb kalandja tele van izgalmas és váratlan fordulatokkal és kihívásokkal. Ez a történet varázslatos, új vidékekre kalauzolja el az olvasókat, ahol váratlan barátságok köttetnek, de számtalan veszély és egy alattomos ellenség is vár a hősökre.

© Jennifer Blau

AISLING FOWLER szeretett volna egy varázslatos, hegyvidékekkel borított királyságban felnőni, ehelyett Surrey-ben nevelkedett, ahol viszont sorban falta a könyveket. Miután biológiából szerzett diplomát, először szociális munkásként, majd ápolóként dolgozott. Bemutatkozó regényének, *A tűz gyermekének* ötlete akkor fogalmazódott meg benne, amikor London és az Államok között ingázott. Jelenleg Hackney-ben él, ahol olvasás és írás mellett főzőcskézik, és egyfolytában különféle kalandokon töri a fejét.

Tudj meg többet a sorozatról:

www.aislingfowler.com

www.facebook.com/DelfinKonyvekSorozat

www.facebook.com/DreamKonyvek

„A tűz gyermeke az első pillanattól kezdve izgalmas történet egy rendkívül karizmatikus főhőssel és elképesztő társaival, akik elvezetik az olvasót a jég és pusztítás félelmetes világába. A szerző tökéletes egyensúlyt teremt a kaland, a folyamatos akció és varázslat között, amit őszintén érzelmes pillanatokkal egészít ki. A tűz gyermeke - Főnix és a jégpalota tökéletes folytatása a sorozatnak.”

**Jonathan Stroud, New York Times
bestsellerszerző**

„A tűz gyermeke - Főnix és a jégpalota az egyik legjobb ifjúsági fantasy történet, amely izgalmas, fantáziadús, és érzelmi szempontból is gyönyörűen felépített. Az olvasók imádni fogják a sorozat második kötetét is!”

**BB Alston, az Amari és a sötét erők
bestsellerszerzője**

„Egy kaland, amely az összefogásról és a belső tudásról szól... Az epikus fantasy történetek szerelmesei egyenesen imádni fogják ezt a könyvet!” **Kirkus Reviews**

AISSLNG FOWLER

A
TŰZ
GYERMEKE

FÖNIX ÉS A JÉGPALOTA

— részlet —

1. FEJEZET

Miközben Főnix a szikla falába kissé elnagyoltan vájt, meredek lépcsőkön mászott egyre feljebb és feljebb, érezte, hogy már nagyon sajog a lába. A rendkívüli erőfeszítés dacára azonban könnyű volt a szíve. Napok óta először Szirtes alá ereszkedtek a felhők, és ott gomolyogtak, így végre előbukkant a sugárzó kék ég a hegyi klán faluja fölött, ahol a Vadászok nemrégiben tanyát vertek. Ráadásul az eső is elállt, tehát tökéletes idő kínálkozott a vadászatra.

– Soha nem érünk fel a tetejére! – nyögte Öt, aki Hét és Hat társaságában Főnix után kapaszkodott fel a meredélyen.

– Ta-ta-talán megint ta-ta-tarthatnánk egy kis pihenőt! – zihálta Hét.

– Ez az! – helyeselt szuszogva Hat, aki legalább annyira ki volt fulladva, mint a húga.

Öt hangosan fellélegzett.

– Zseniális ötlet, Hét!

Főnix visszapillantott, és látta, hogy három társa enyhén tántorogva már meg is állt. Egymásnak dőlve pihogtak, és a csípős magaslati levegő dacára csuromvíz lett

a hajuk az izzadságtól. Főnix bele sem fogott a panaszkodásba – nemrég tartottak pihenőt, és ha ez így megy tovább, tényleg soha nem érnek fel a tetőre, gondolta –, inkább beleegyezően bólintott.

– Oké, de nagyon rövid pihenő lesz! – mondta. Na persze neki se esett rosszul, hogy kicsikét kifújhatta magát.

Szutyi vidáman lengette a farkát a vállán. A mókus gesztenyeszín bundája meg-megcsillant a napfényben. Csillogó, kerek szemével valamit figyelt a fejük fölött, mire Főnix, miközben hangosan kifújta a levegőt, nyakát hátratekerve felnézett, hátha ő is meglátja, mi az. A meredek szikla ott magasodott fölöttük, rajta ide-oda kanyargó lépcső – úticéljuk fent volt a legtetején, ahol vörös színűre pingált párkány jelezte a helyet, ahol a hegyi klán sárkányrepülői szoktak fel- és leszállni, és melyen láthatólag egy szirti féreg is tanyát vert.

Főnix hatalmasat sóhajtott; még mérföldek voltak előttük felfelé.

– Neked van a legjobb dolgod – mormolta Szutyinak. – Bárcsak engem is vinne valaki a hátán! – A mókus erre vidáman makogni kezdett, jelezve, mennyire élvezzi a helyzetet.

Főnix lepillantott a mélybe, de azonnal meg is bánta. A felhők most már jóval magasabban gomolyogtak alattuk, teljesen elzárva a kilátást lefelé. Még Szirtesből, a hegyi klán tarka-barka településéből sem látszott semmi. Főnix szívébe beköltözött a rémület, és tekintetét gyorsan elkapva a mélységről, inkább a felettük lévő piros foltra összpontosított.

– Most már jóval közelebbnek tűnik – mondta a többieknek.

– Mindig nagy hazudozó voltál, Tucat! – horkant fel hangosan Öt, akinek sötét hajtincsei kipirult arcába hullottak.

– Most már Főnixnek hívnak! – emlékeztette a barátját vigyorogva. – És igenis közelebb vagyunk! Gyerünk tovább!

A három barát nagy sóhajtozás kíséretében felsorakozott Főnix mögött, és testüket a sziklának vetve újból mászni kezdtek felfelé. A hegyi klán nem bajlódott holmi biztonsági kötelekkel, pedig alattuk éktelen szakadék tátongott, amitől mindannyian eléggé feszültek voltak.

– Van már valami ötletetek, mi lesz a vadásznevetek? – kérdezte Hét, a mögötte mászó Hat és Öt irányába pillantva.

– Vicces, hogy rákérdezel. Épp most csináltam egy toplistát – derült fel Öt arca. Kis szünetet tartott, és éles pillantást vetett Hatra. – Igen, képzelj, egy újabb toplistát.

– Én is – vigyorgott rá Hat. – Arra gondoltam, a Papagáj tökéletesen megfelelő volna.

Főnix elnevette magát.

– Micsoda? Az a színes, lármás, piperkőc madár?

Hat bólintott, és alig bírta leplezni, mennyire élvezzi, hogy feldühítette Ötöt.

– Ta-ta-talán jobb volna a Páva, nem? – javasolta Hét ártatlanul.

– Mindketten rettentő utálatosak vagytok! – csattant fel Öt. – Én inkább olyasmire gondoltam, mint például

– a nagyobb hatás kedvéért megállt egy pillanatra – Estifecske.

Hét pillantása találkozott Főnixével, aztán mindketten elkapták a tekintetüket, nehogy hangosan felröhögjenek.

Hat csak csóválta a fejét, és közben nagyon küzdött, hogy rángatózó szája szeglete el ne árulja.

– Rémes!

– Tényleg? – Öt vállat vont, mire a többiek lelkesen helyeseltek. – Rendben. A Pengeforgatóhoz mit szóltok?

– Á!

– És a Zordoncserkész milyen?

– Szóba se jöhet – mondta Hat a szemét forgatva. – Különben is, mikor cserkésztlél te be akár egy Zordont is?

Főnix akaratlanul is megremegett a sötét teremtmény neve hallatára. Még csak három hónap telt el azóta, hogy egy Zordon kioltotta mentora és tanára, Ezüst életét a Vadászerőd udvarán.

Hét arca is elkomorult, és Főnix kíváncsi volt, vajon arra gondol-e, hogy aznap rabolták el. Vagy az azt követő csatán mereng, amikor ő véletlenül elpusztította a Vadászerődöt újonnan szerzett elementáris képességével...

Aztán sietve elhessegette a gondolatot, és újból a körülötte zajló párbeszédre figyelt.

– Azt hiszem, most te jössz, Hat – mondta, vigyort erőltetve az arcára. – Nekem újra meg újra a Kecske jut eszembe veled kapcsolatban.

– Mi? – Hat úgy elképedt, hogy az már komikus volt.

– Miért? Biztos lábbal jársz a sziklákon. – Főnix nagyon igyekezett komoly képet vágni.

– Ez igaz! – szólt közbe vigyorogva Hét. – Mindig is ilyen volt!

– Szép volt, Főnix! A Kecske biztos befutó! – bólintott Öt komolykodva.

– Akkor használd te, ha annyira tetszik! – horkant fel Hat.

A négy barát most már megállás nélkül kapaszkodott felfelé, míg úgy egy óra múlva a lépcsőfokok váratlanul kiszélesedtek, és egyszer csak fent voltak a sziklás hegy tetején. Itt ritkásabb volt a levegő, viszont olyan csodálatos látvány tárult eléjük, hogy szóhoz sem jutottak. Messze lent a felhők tejszerű óceánja elért egészen a horizontig, és a gomolygó fehérségből sorra bukkantak elő a távoli hegycsúcsok, melyek mindegyikét csillogó hósapka fedte.

– A fagynak hála! – nyögte Öt, és lehuppant a fenekére.

– Oké – mondta Hat, aki hirtelen nagyon eltökéltnek látszott. – Átvesszük gyorsan, mit tudunk a szirti féregéről? – Kezét kinyújtva felsegítette Ötöt a földről.

– Dérszakáll azt mondta, hogy három napja majdnem elkapott egy sárkányrepülőt – mondta Főnix.

A sárkányrepülők a hegyi klán legtekintélyesebb tagjai voltak a vezér után. Kézvel készített szárnyakkal lovagolták meg a meleg áramlatokat, és gyakran figyelmeztették a klán tagjait a közelgő veszélyről, jóval azelőtt, hogy az megérkezett volna.

– A Vén úgy gondolja, a féreg még mindig itt lapul a párkány végében – mondta Öt eltorzult arccal. – De én nagyon remélem, hogy már beleunt a sok esőbe, és elhúzott innen.

– Öt! – szólt rá Hat. – Ez nem Vadászhoz illő hozzáállás! Különös tekintettel arra, hogy ez lesz az első igazi vadászatunk.

– Még én is bí-bí-bízom benne, hogy ott lesz – szólt közbe Hét ragyogó arccal.

– Neked nem kell szembeszállnod velem! – mormogta Öt.

– Viszont rengeteget tanulhatok – válaszolta negédesen mosolyogva Hét. – A hibáitokból!

– Nana!

– Senki nem fog hibázni – szögezte le határozottan Főnix, és a csapatot a hajmeresztő szakadék felett a sziklából kiálló, vörös színű fapadozat felé vezette.

A meredélytől kissé hátrébb egy A alakú épület állt: a szárnyraktár. A teteje egy pár lefelé csapó, a kék ég háttérében vakítóan fehér szárnyat formázott. Az épület ajtajából induló néhány lépcső közvetlenül a felszálláshoz kialakított párkánypadozathoz vezetett. Főnixnek már attól égnek állt a szőr a hátán, ha a vörös színű, vékony pallókra nézett. A pusztá gondolat, hogy végig sétáljon rajtuk a párkány széléig, felcsatolja magára a fából és madártollakból ácsolt szárnyakat, aztán a legjobbakban reménykedve leugorjon... Igyekezett lerázni magáról a félelem szorító bilincset.

– Nem fogunk hibázni – motyogta, hogy kicsit megnyugtassa magát. Szutyi, vidáman lengetve a farkát, egyetértően vinnyogott.

– A *Mágikus Lényekben* foglaltak szerint a szirti féreg csak a hegyi klánok számára jelent problémát, igaz? – kezdett bele Hat.

Főnix bólintott.

– Folytasd te! Úgyis fejből tudod az egészet! – sóhajtott fel Öt.

Főnix elvigyorodott, és gondolatban a *Mágikus Lények* tankönyv szirti féregek című fejezetéhez lapozott.

– *A szirti féregek a hegyvidékek kellemetlen kártevői – kántálta. – Meredek sziklafalak közelében ólálkodnak, és ügyesen felveszik környezetük megjelenési formáját. Testüket teljesen kilapítva jóval túl tudnak nyúlni a sziklaszirt valódi peremén, miáltal a szakadék akár két méterrel is távolabbinak tűnik, mint valójában. Az a szerencsétlen, aki rájuk lép, a mélybe zuhanva szörnyű halált hal. A szirti féreg ezután leereszkedik, és felfalja áldozata maradványait.*

– Pfuj, ez undorító! – vetette közbe Öt.

Főnix rá se hederített.

– *Ha megtámadják őket, ezek a visszataszító lények felveszik igazi alakjukat. Sok lábuk van, az állkapcsuk a csontot is áttöri, ostorszerű farkukat pedig végig mérgező tüskék borítják. A farkukat mindenképp el kell kerülni: a mérég ugyanis bénító erejű.*

– Statisztika? – faggatta tovább Hat Főnixet, és közben leellenőrizte, rendben van-e nyilakkal teli tegeze.

Főnix elvigyorodott.

– *Mennyire erőszakos: 4/10. Mennyire veszélyes: 6/10. Mennyire nehéz ártalmatlanná tenni: 4/10.*

– Pfű! – fújtatott egyet Öt. – Csak négyes a skálán? Ennél már sokkal rosszabbal is találkoztunk. Minden rendben lesz. – Aztán oldalról Hétre sandított. – Vagy mégse?

Főnix homlokát ráncolva pillantott vissza rá. Amióta kiderült, hogy Hét jósnő, folyton kísértésbe estek, hogy

kifaggassák a jövőről. Ettől persze Hét nagyon kényelmetlenül érezte magát.

Hét lassan megrázta a fejét.

– Semmit sem láttam, Öt. Sajnálom!

Öt vállat vont, és próbált úgy tenni, mintha nem izgatná a dolog.

– Akkor menjünk! – mondta, és kihúzta a kardját. – Ideje Hétnak megmutatni, hogyan kell hibátlanul megszabadulni egy szirti féregtől.

A mellette álló Hat megfeszítette íját, Főnix pedig előhúzta a hátára erősített fejszékét.

Aztán Szutyira nézett.

– Miért nem maradsz itt Héttel? – A kis mókus még erősebben kapaszkodott karmaival Főnix vállába, és a szeme is összeszűkül. Ez azt jelentette, hogy ott marad, ahol van. – Ahogy gondolod – mondta Főnix egy sóhaj kíséretében. Aztán a többiekhez fordult. – Gyerünk!

– Sok szerencsét! – kiabált utánuk Hét. – Ne-nem mintha szü-szü-szükségeitek volna rá! – tette gyorsan hozzá.

Főnix nagy levegőt vett, és kilépett a fából készült párkányra.

2. FEJEZET

- Bárcsak ne festették volna pirosra! – mormogta Hat.
  - Valóban, kissé rikító – jegyezte meg Öt fintorogva.
  - A sárkányrepülők így könnyebben észreveszik a levegőből – mormolta halkán Főnix.

A vérpirosra pingált, szinte tükörsimára gyalult faszerkezet nyílegyenesen nyúlt ki előttük a kékség végtelen óceánjába.

Főnixnek összerándult a gyomra, amikor megreccsen-tek alatta a pallók. Igyekezett a kezében tartott fejszékre összpontosítani, melyek súlya valamelyest biztonságérzetet adott neki.

A mellette lépkedő Öt halkán odasúgta neki:

– Nem valami megnyugtató arra gondolni, hogy csak ezek a vékony pallók választanak el minket a mélységtől. Mit is mondott a klán főnöke, Suhanó? Milyen magasan vagyunk?

– Jobb, ha most nem gondolunk erre – jegyezte meg Hat, és tett egy újabb óvatos lépést előre.

A párkány vége úgy három méterre volt tőlük.

Főnix végigpásztázta a tekintetével a kiugró párkány minden egyes deszkáját, hátha észrevesz valami válto-

zást a textúrában vagy a színben. Hat ugyanezt tette egy nyílvesző segítségével.

– Eddig semmi – mondta Öt, és újabb pallóhoz érintette oda a kardját. Most már nyoma sem volt rajta a korábbi jókedvnek, az arcán megfeszültek az izmok, és minden idegszálával figyelt.

Két és fél méter a szélétől.

Főnix óvatosan haladt előre, a látóterét teljesen betöltötte a párkány homogén vöröse. Szutyi mereven és némán ült a vállán, tekintetét szintén a festett pallókra szegezte.

Kicsit több mint két méter.

Hat szinte hangtalanul szúrta bele nyilát egy újabb élénkvörös deszkába.

Két méter.

Főnix próbálta megállni, hogy folyton a párkány széle felé sandítson, ahol a végtelen kékség várt rájuk, ha hibáznak.

Másfél méter.

Öt homlokán megjelent néhány izzadságcsepp.

– Most már nagyon közel lehetünk – suttogta, kardját újabb néhány centivel előrébb tolva.

– Ott! – Főnix teljesen biztos volt benne, hogy egész picit változást érzékel a fa erezetében, olyan csekély mértékűt, melyet csak akkor lehet észrevenni, ha az ember tüzetesen vizsgálja. Kinyújtotta a kezét, és megragadta Öt csuklóját, mielőtt a fiú kardjának vége a pallóhoz ért volna.

– Itt? – kérdezte Hat suttogva. – Igen, már látom.

Egy emberként léptek hátra. A párkány széle látszólag másfél méterre volt tőlük, holott a valóságban nem

lehetett néhány centinél többre. Ha még egy lépést tesznek, a halál fiai.

Abszolút néma csönd lett körülöttük. Mintha még a szellő is visszafojtott lélegzettel figyelt volna. Aztán Öt energikus mozdulattal hirtelen előreugrott, és kardját a lábuknál heverő lénybe dőfte, aztán, mialatt a lény dühödt rikoltása megtörte a csöndet, hátrább lépett.

Öt, Hat és Főnix egymás oldalán állva tovább hátráltak, és azt a felfoghatatlan változást figyelték, amely az Öt által okozott sebből kiindulva a szemük láttára végbement. A piros pallók recsegve-ropogva tekeregni kezdtek, és közben a színük és a felületük is gyökeresen megváltozott. Egy perccel később már egy ocsmány, pikelyes lény állt előttük. Sárga szemében gyűlölet lángolt, alacsony, soklábú teste megfeszült. Készen állt a támadásra.

– Vigyázz! – kiáltott fel Öt, látva, hogy az ostorszerű, mérgező farok feljük csap. Főnix gyorsan lebukott, és érezte, amint a levegő megremeg a feje fölött. Szutyi, nagyon okosan, mégis úgy döntött, hogy elbújik Főnix szőrmekabátjában.

A szirti féreg száját hatalmasra tátva elkezdett közeledni feljük. A fogaira lerakódott penész miatt a lehetete olyan bűzös volt, hogy Öt öklendezni kezdett Főnix mellett.

– Ugghh! – nyögte.

Ez a kis figyelemkiesés bőven elég volt a féregnek ahhoz, hogy farkával megint jókorát csapjon feljük, és el is találta volna vele Ötöt, ha Főnix nem lép oda, és fejszéjével le nem metsz a farkáról néhány mérgező

tüskét. A szörnyeteg visítva tekergett odébb, és sebéből sötétzöld vér szivárgott elő.

Főnix viszont mentőakciója során sokkal messzebb lépett előre, mint szeretne volna, és hirtelen a párkány legvégében találta magát. A szirti féreg most Öt, Hat és közé került.

– Nehogy hátra lépj! – üvöltötte neki Hat, és arcából kiszaladt a vér.

Főnix összeszorította a fogát, nehogy visszaszóljon Hatnak valamit, és inkább a közvetlenül előtte tornyosuló féregre koncentrált. Az ingerültség azonban annyira elhatalmasodott rajta, hogy elementáris képessége ébredni kezdett, és rémülten vette észre, hogy előnti a forróság.

Ne, ne!

Még erősebben szorította a kezében lévő két fejszét, nagy levegőt vett, de már túl késő volt. Forróság hullámok kígyóztak fel-le a testében, és érezte, hogy minden egyes szívveréssel csak növekszenek benne a kikívánkozó lángok.

Az időzítés nem is lehetett volna ennél rosszabb.

A féreg tekintete ide-oda ugrált a három Vadász között, és igyekezett kipécézni a leggyengébb ellenfelet.

Főnix próbált mélyen és egyenletesen lélegezni, ami általában segített legyőzni a belsejében forrongó tüzet. Ilyenkor be szokta csukni a szemét, és pár percre el szokott vonulni valami csendes helyre. Ez persze most szóba se jöhetett, és a tűz mintha megérezte volna Főnix gyengeségét: egyre nagyobb és nagyobb lánggal égett a testében, míg ujjai kellemetlenül bizseregni kezdtek, és homlokára izzadságcseppek ültek ki.

– Gyere csak, te csúszómászó! – sziszegte Öt fogát vicsorgatva, és Hattal együtt hátrálni kezdett, hogy elcsalja a férget Főnix közeléből, és kicsit nagyobb teret biztosítson neki. – Úgyis minket akarsz!

Eleinte úgy tűnt, a trükk beválik. Az undorító féreg megindult a két fiú felé, de aztán hirtelen és villámgyorsan visszafordult, megcsonkított farkával Főnix felé csapott, és próbálta elkaszálni a lábát.

Főnix túl lassan reagált, mivel figyelme megoszlott a szirti féreg és a testéből előtörni készülő tűz között. Egy dühödt fejszecsapással ugyan sikerült lecsapnia a féreg maradék farkát, de amikor a továbbra is felé tekergő lény felé rúgott, elvétette a szöveget, és a féreg nagy erővel a térdének ütközött.

– NE! – harsant fel Hét üvöltése a távolból.

Mintha lassított felvétel volna, Főnix érezte, hogy elveszíti az egyensúlyát, és karjával szélmalomként evezve kezd hátrafelé zuhanni. Látóterét betöltötte az ég kékje, miközben a féreggel együtt mindketten átestek a párkányon, le a szakadékba.

3. FEJEZET

– FÓNIX! – ordította Hat.

Főnix minden erejét összeszedve megpördült a levegőben, és fejszét a féreg farokrészen áthatolva a párkány legszélébe vágta. Aztán félig-meddig zuhanni kezdett, lábával kalimpált hátha valamin meg tudja vetni, közben a teste ott himbálózott a végtelennek tűnő, gomolygó felhők borította mélység fölött.

A belsejében égő tüzet addigra teljesen kioltotta a jég-hideg rémület. Csak a fejsze éle tartotta meg ott, ahol volt. A szíve hevesen vert, szemét izzadságcseppek felhőzték, de azért eszelősen kapaszkodott a fejsze nyelvébe. Mellette a szirti féreg dühödten és kétségbeesetten vonaglott, Főnix pedig hallotta, aztán érezte is, amint a fejsze recsegve-ropogva kezdi kiszakítani magát a palából, amibe az előbb belevágta.

Az elméjét teljesen elborította a páni félelem. A szeme sarkából látta, hogy a szirti féreg rettenetes fogait villogtatva próbál beléharapni, mire ösztönösen feléje vágott a másik kezében tartott fejszével. A féreg újabb visítást hallatott, és még erősebben kezdett tekeregni, így próbálva kiszabadulni a fejszeél szorításából, ami fogva tar-

totta. Főnix érezte, hogy a fejsze kettejük együttes súlyát már alig-alig bírja el. Felordított, és izmait a végsőkéig megfeszítve, a gravitációval küzdve igyekezett feljebb tornáztatni magát. Most megragadták a másik karját, és ellenállhatatlanul húzni kezdték felfelé. Hirtelen arccal lefelé a napsütötte vörös pallókon találta magát. Őt és Hat hangja teljesen elnyomta a féreg visítozását.

Főnix vett egy mély levegőt, és próbálta lecsendesíteni zakatoló szívdobogását, keze remegését.

– Főnix, jó-jó-jól vagy? – Segítő kezek húzták fel a párkányra, és egyszer csak Hét rémült arcát látta maga előtt, akinek vörösös haját ide-oda csapkodta a hirtelen feltámadt szél.

– Azt hiszem, igen – hazudta. Alig bírta elhinni, ami az imént történt. Elementáris képessége a legrosszabb pillanatban tört fel benne, elvonta a figyelmét, sőt majdnem a halálát okozta.

Hét a megkönnyebbüléstől örömteli nevetésben tört ki.

– Őt az utolsó pi-pi-pillanatban húzott fel. Ha nem teszi... – Nem kellett befejeznie a mondatot.

– Azt a jégcsapos mindenit! – zihálta Őt, akiből Főnix egyelőre csak egy térdet látott, mivel a fiú lehuppant mellé a pallóra. – Nem sokon múlt.

Hat is melléjük kuporodott.

– Egy pillanatig azt hittem, odavesztél, Főnix. Én... én nem is... – Hat hangja erősen remegett.

– Én is azt hittem – ismerte el Főnix, és elcsukló hangja elárulta, mennyire megrázta, ami történt. Felült. Ekkor Szutyi kidugta fejecskéjét a medvebőr kabát belsejéből, és tágra nyílt szemmel bámult rá.

– Ó, Szutyi! – sóhajtotta Főnix, és megcirógatta a mókus pofáját. – Bárcsak Héttel maradtál volna! – Szutyi pillantása arról árulkodott, hogy ezúttal egyetért.

– A *Mágikus Lények* ezek szerint alaposan tévedett – morgolódott Öt, miközben a vért törölgette le a kardjáról. – Ez sokkal nehezebb volt, mint négy a tízhez!

– Ezen én is elgondolkoztam – helyeselt Hat, homlokát ráncolva. Aztán Főnixre sandított. – Biztos vagy benne, hogy jól emlékeztél a statisztikákra?

– Ez a hála azért, mert bemagoltam az egész könyvet? – csattant fel Főnix.

– Aha – jelentette ki Öt önelégült mosollyal. – És ha visszaértünk a faluba, én is el fogom olvasni azt a bekezdést.

– Akkor mire vársz? – förmedt rá Főnix, és a szárnyraktár mellett heverő hátizsák felé bökött a fejével. – Ott van.

Hat és Hét elkerekedett szemmel bámultak rá.

– Elhoztad magaddal, de... nem ellenőrizted le, mi áll benne? – kérdezte Hat.

– Mondtam már, hogy fejből tudom az egészet – mondta Főnix, amikor Öt odacipelte a nehéz könyvet. Miután a könyv nagy csattanással landolt a pallókon, Öt is lehuppant a többiek mellé, és Főnix rosszálló pillantását figyelmen kívül hagyva gyorsan odalapozott a szirti férgék című bekezdéshez.

– Mennyire erőszakos: 4/10 – olvasta. – Mennyire veszélyes: 6/10. Mennyire nehéz ártalmatlanná tenni: – Ennél a résznél nagyra kerekedett a szeme. – HAT a tízhez!

– Mi? – Öt válla fölött Hat is a kinyitott könyvre pillantott.

– Azt mondtad, hogy NÉGY a tízhez! – bömbölte Öt.
– Ki van zárva! – mondta Főnix, és kikapta Öt kezéből a könyvet, aztán átfutotta a kérdéses oldalt. – Egyszerűen nem lehet, hogy rosszul emlékezzek egy ilyen...
– Mikor azonban rátalált a vitatott sorra, elhallgatott.
– Ó!

Szutyi feddően nézett rá.

Főnix vágott egy grimaszt, aztán hirtelen becsapta a könyvet.

– És akkor mi van? Végül is senkinek nem esett bántódása. – Igyekezett szenvtelen hangot megütni, de a hangszíne még a maga számára is erőltetettnek tűnt.

– Nem esett...? – Öt felpaprikázva bámult Főnixre. – Láttad egyáltalán, mi történt? Ha nem vagyok ott, hogy megmentselek...

– KÓTYAGOS KUTYAÜTŐK!

A haragos kiabálás hallatán mind a négyen talpra ugrottak. Nagy dérrrel-dúrral Dérszakáll közeledett feléjük a pallókon át, fekete szemében villámok cikáztak.

– El akartátok hitetni velem, mi, hogy ez a szaros kis féreg ilyen baromi nehéz feladat?!

4. FEJEZET

Mire Főnix és barátai a fele utat megtették Szirtes felé, semmi kétségük nem maradt afelől, hogy Dérszakáll rendkívül elkeserítőnek találja iménti teljesítményüket; a szirti féreg elleni küzdelmük egyetlen apró részlete sem maradt bírálat nélkül – a stratégiától kezdve egészen addig, hogyan fogták a fegyverüket, a Vén mindent keményen megkritizált.

– Még soha nem láttam ennél szánalmasabb küzdelmet – összegezte véleményét Dérszakáll.

Főnix közvetlenül mögötte haladt, és csak állkapcsát összeszorítva bírta megállni, hogy ne kezdjen el feleselni vele. Eddig még mindenki el volt ragadtatva attól, ahogy a fejszét forgatja, ezért a Vén kritikája nagyon érzékenyen érintette. És ha ez nem lett volna elég, Őt folyton azt mormogta a háta mögött: „Négy a tízhez!” Lassan belegyalogoltak abba a felhőtengerbe, ami úgy tűnt, folyton ott gomolyog Szirtes körül. Ráadásul a ruhájuk is átázott a kitartóan szemerkélő esőtől. Ahogy a vízcseppek csorogni kezdtek a nyakán lefelé, Főnix reménytelenül szerencsétlennek érezte magát. Nagyon hiányzott neki a tiszta, jéghideg levegő, és a magasabban fekvő

hegyvidék, ahol a Vadászserőd állt – illetve egykor állt, mielőtt akaratán kívül elpusztította.

A ködön át elő-előbukkantak az alattuk elterülő falu színes tetőcserepei. Szirtes lakói függőleges viszonylatokban éltek életüket. A szedett-vedett kinézetű, kőből épült házak közvetlenül a sziklából előreugró talapzatokon nyugodtak, kissé kétes biztonsággal. Szerencsés esetben keresztbe-kasul futó, szűk lépcsősorokon lehetett őket megközelíteni, de voltak olyanok is, melyeket csak hajmeresztő magasságban kifeszített, kötélből font hidakon vagy éppen létrákon.

Mikor a csapat elérte Szirtes legmagasabban fekvő házait, az addig széles lépcsőfokok sok kisebb, szűkebb lépcsősornak adták át helyüket, melyek pókhálóként szőtték be az egész sziklát, hogy a falu egymástól távol eső részeit is meg lehessen közelíteni. Dérszakáll még utoljára vetett feléjük egy morcos pillantást, aztán a rendelkezésére bocsátott épület felé vette az irányt. Olyan ádáz képet vágott, hogy Főnix gyanítani kezdte, nem csupán a szirti féreg miatt van ennyire rossz kedve.

– Va-van va-va- valami hír azokról a Vadászokról, akiket a klánokhoz küldött? – kiáltott utána Hét, akinek ezek szerint ugyanez járt a fejében.

Dérszakáll erre megtorpant, és sarkon fordulva szinte ráförmedt Hétre.

– Semmi említésre méltó – mondta kezét ökölbe szorítva. – Egyik se találta nyomát annak a vipera Diadalnak, és gőzük sincsen, merre rejtőzhet a koboldmágus barátjával, azzal a... – Dérszakáll homlokát ráncolva kutatott az emlékezetében a név után.

– Morgrennel – segítette ki Főnix, és megrándult az arca.

Akkor látta utoljára Morgrent, amikor a belsejéből előtörő elementáris tűz a mágust a gyakorlopálya másik sarkába röpítette. Abban sem volt biztos, vajon túlélte-e egyáltalán. Diadallal kapcsolatos érzései még fojtogatóbbak voltak. A Vadászterőd egykori fegyvermesternője mindannyiukat elárulta. Segített a koboldoknak bejutni a Vadászterőd területére, és boldogan végzett volna mindenkiel, ha Főnix nem sokkal korábban felfedezett elementáris képessége révén ezt meg nem akadályozza. Diadal árulása azonban még ennél is rettenetesebb volt: két évvel azelőtt ugyanis ő vezette azt a támadást Főnix faluja ellen, melynek során a település összes lakóját lemészárolták.

– Ja, persze – bólintott Dérszakáll, aki persze mit sem tudott Főnix ide-oda cikázó gondolatairól. – Morgren. Semmi hír róla. Ahogy arról a Csuklyás nevű alakról se. – És még mélyebben ráncolta a homlokát.

Főnix akaratlanul is összerázkódott a Csuklyás név hallatán: három hónappal azelőtt ez az arctalan, fekete köpenybe burkolózó szörnyeteg hatolt be az elméjébe, és turkált az emlékeiben. Csuklyás még Morgrennél és Diadalnál is többször bukkant fel Főnix rémálmaiban, és mintha ő bujkált volna minden sötét, árnyékos helyen.

– A boszorkányok hallgatnak, mint a sír, és egyik klán se tud semmit erről az úgynevezett „Mesterről” – folytatta Dérszakáll, fittyet hányva arra, Főnix milyen kényelmetlenül érzi magát. – Micsoda haszontalan népség! Még hogy egy egész koboldsereg csak úgy, ukmukfukk eltűnjön, mint a kámfor! – És dühösen gesz-

tikulált a karjával a levegőben, Főnix azonban érezte, hogy a haragja mögött némi aggodalom is rejtőzik. – Ráadásul – jött bele Dérszakáll a méltatlankodásba – a klánvezérek nemhogy nem segítenek, hanem még azza’ jönnek itt nekem, hogy osszam el egyenlően a Vadászaimat a törzsek között! Micsoda nevetséges ötlet!

– Pedig a Vadászserődnek elvileg semlegesnek kéne maradnia – vetette közbe Öt. – Ehhez képest mi mind itt tanyázunk Szirtesben!

Dérszakáll arca sötétvörösre váltott.

– Aszised, nem tudom? Mégis, mi a pöttyöt tehettem vóna? Hagytam vóna, hogy a Vadászok holmi sátrakban vészeljék át a telet? A hegyi klán van a legközelebb hozzánk...

Öt felvonta a szemöldökét.

– ...legalábbis földrajzi értelemben! – üvöltötte Dérszakáll Öt ábrázatára reagálva. – Tudom én, hogy rohadatul nem ideális! – Azzal fújtatott egy nagyot, megrázta a fejét, hátat fordított nekik, és megindult lefelé a faluba. – Mos’ viszont találkoznom kell Harmatfűvel, a mocsárlakók vezérével. Harcedzett csatabárd az is, ne félj!

Főnix homlokráncolva próbált bátorító hangot megütni:

– Sok szerencsét!

– Szerencse? – horkant fel Dérszakáll. – Arra nekem nincs szükségem. Született diplomata vagyok!

Azzal elsietett, így szerencsére nem hallotta meg Főnix elfojtott kuncogását. Az eső mint szürke függöny hullott közéjük.

– Meglátogatjuk Kutytát vacsora után? – kérdezte Hat. Főnix erre elvigyorodott.

– Jó ötlet! – mondta, és jókedve lett, hogy újra láthatja a Vadászterőd Védelmesőjét.

Szirtes faluba csak úgy lehetett feljutni, ha az embert felhúzták kötélen egy kosárban, de sem az emberek, sem a kosarak nem bírták volna el a kőkutyát, ezért neki lent kellett maradnia a hatalmas szikla aljában, ahol a karmoslábúakat, a Vadászok bozontos szőrű, izmos hátsállatait őrizte. Ahhoz tehát, hogy láthassák, Főnixéknek muszáj volt leereszkedniük a falu aljába, és ezt mindennap meg is tették. Később, amikor a nap már ereszkedni kezdett az égbolton, Hat, Hét és Öt Főnixszel együtt elindult a falut keresztbe-kasul behálózó lépcsőkön lefelé. Főnix számára még mindig furcsa volt, hogy amikor felnézett, a házak alját látta a feje fölött lebegni, és ez különösen akkor zavarta, ha a ház kifejezetten szép volt: ennek például az alapzatát és a gerendáit indigókékre festették, belül pedig a család legkedvesebb csillogképei aranyszínben pompáztak. A hegyi klán tagjai ugyanis az eget csodálták és tisztelték mindenek fölött, és ez leginkább az épületek dekorációjában mutatkozott meg.

Szirtes széléhez érve az út csupasz sziklákon és egyre keskenyedő lépcsőfokokon vezetett tovább, egészen az ott várakozó kosárig, mely a hegy aljában sötétlő homályba vitte le őket.

– Annyira utálok ezt a részt! – sziszegte Öt, ahogy egyre nagyobb lett a homály. – Túl nagy elvárás volna, hogy legyen mibe kapaszkodni?

Az ösvény itt már alig egy méter szélességű keskenyült, és mindkét szélén tátongó mélység feketéllett.

– Belém kapaszkodhatsz – ajánlotta fel suttogva Hat.
– Ööö... kösz... inkább nem – felelte nyökögve Öt, és Főnix szinte hallotta, hogy elpirul.

A Jégcsaperdőben Tölgykalapács, az Ősberek gonosz szándékú faóriása arra kényszerítette Ötöt, hogy bevallja, gyengéd érzelmek fűzik Hathoz. A két fiú azóta is szoros barátságban maradt egymással, de Főnix biztos volt benne, hogy vannak pillanatok, amikor Öt szeretné, ha ennél több is lenne köztük. Főnix megpróbálta felhozni ezt a témát Ötnek, ám a fiú kedvesen ugyan, de elutasította.

A fejük felett most narancsszínű fényfolt jelent meg az egyre mélyülő sötétben.

– A fagynak hála, végre meggyújtják a fáklyákat! – örvendezett Öt.

A kosárállomáson egy férfi és egy nő őrködött. A szőrmebunda alatt is jól látszott, milyen széles a válluk.

– Köszöntünk titeket a sziklavégen, kis Vadászok!

A nő szélesen elmosolyodott, és fogai megcsillantak a fáklyafényben. Hajába sastollak és fénylő kvarckristályok voltak belefűzve.

– A klán tagjain kívül nem sokan szeretik ezeket a lépcsőket sötétedéskor – kuncogott a férfi, amikor meglátta Öt sápadt arcát, és észrevette, hogy Főnix a pillantásával óvatosan elkerüli a lépcső két szélét.

A deszkapadozat közepén széles lyuk tátongott, annak a közepén két, csigához erősített kötél lógott le a sötét mélységbe. Valahol alattuk hatalmas kosár függött, és a két klántag neki is látott, hogy a csiga segítségével felhúzza.

– Ugorjatok be – mondta a férfi egy perc múlva, amikor megigazgatta számukra a kosarat. – És húzzátok meg a csengőt, ha azt akarjátok, hogy húzzunk fel benneteket.

Öt szállt be utoljára, és a kosár máris megkezdte ingadozó, rángásokkal teli útját lefelé. Néha egy métert is zuhant egyetlen lendülettel, aztán megállt, és centinként haladt tovább. A négy jóbarát öklén kifehéredtek a bütykök, és arcizmaik megfeszültek az izgalomtól.

– Én meg ezt a ré-ré-részt nem bírom – vallotta be Hét, és szorosan behunyta a szemét, amikor a kosár újból nagyot lendült lefelé.

Hat hatalmasat nyelve nyögte:

– Egyetértek.

Szutyi volt az egyetlen, aki jókedvűnek tűnt közülük. És mintha ezt be is akarta volna bizonyítani, könnyedén egyikük válláról a másikéra ugrált, míg végül megállapodott Főnixén.

– Senki nem szereti, ha valaki produkálja magát előtte – mormogta Főnix. Szutyi trillázó hangocskája úgy hangzott, mint a mókuskacaj.

A falu fénye most már olyan messze magasan csillogott a fejük fölött, hogy Főnix úgy érezte, mintha valami égi település fényeit látná. És majdnem erről is van szó, gondolta.

Néhány pulzusnövelő és szívkiugrasztó perccel később hálaimát mormolva kászálódtak ki a kosárból az egyetlen, kövekkel teleszórt talajra.

Hat vigyorogva mondta:

– Rendben, akkor keressük meg gyorsan a mi drága Védelmeszónket!

5. FEJEZET

– Ku-ku-kutya! – kiáltotta el magát Hét.

A kis csapat a kosár melletti fénykörben ácsorgott, és mindegyikük reménykedve meresztgette szemét az őket körülvevő sötétségbe. A hold vékony sarló volt csupán, és csak néha bukkant elő a felhők mögül, amelyek addigra kissé elvékonyodtak, és Szirtes fölé húzódtak. Most a csillagos eget fátyolozták el.

A sötétség most mintha megmozdult és örvénylett volna előttük. Aztán léptek zaját lehetett hallani.

A Főnix vállán ülő Szutyi izgatottan fészkelődött ide-oda, mialatt a homályban egy alak kezdett kirajzolódni, majd határozottan közeledni feléjük, míg végül felismerték Kutya alakját. A halovány fényben a Védelmező vöröses kőszőre egészen feketének látszott, és még hatalmasabbnak tűnt, mint egyébként.

– Főnix! – szólalt meg Kutya mély, reszelős hangján, aztán meglepő gyengédséggel megveregette a lány vállát, majd a többiek felé fordult. – Hat, Öt, Hét! – mondta sorban, szinte mosolygós hangon. – Úgy örülök, hogy látlak titeket.

A Főnix vállán kucorgó Szutyi méltatlankodva makogott egyet, mire Kutya elnevette magát.

– És persze téged is, kicsi Szutyi – tette hozzá. – Nem felejtettelek el, ne félj!

Szutyi megenyhülve odadörgölte az orrát Kutya orrához, és közben a farkával boldogan körözött a levegőben.

– Gondoltam, hogy itt lent majd egymásba botlunk – szólalt meg egy ismerős hang a sötétből. A kavicsos talajon csikorgó léptekkel közeledett, majd pár pillanat múlva meg is jelent Dérszakáll.

– Dérszakáll elmesélte, hogyan küzdöttetek meg a szirti féreggel – mondta Kutya, és közben a farkát csóválta. – Úgy tűnik, nagyon jól teljesítettetek! Persze ezt el is vártam tőletek!

– Jól... teljesítettünk? – kérdezett vissza Öt, és meglepett pillantást vetett Dérszakállra. Aztán gyorsan felocsúdott, és lelkesen bólogatni kezdett. – Sőt, kifejezetten jól! – kiáltotta. – Kutya, látnod kellett volna azt a csatát! Mindannyian szuperek voltunk, *különösen én!* Megmentettem Főnix életét! Dérszakáll ezt is elmesélte, ugye?

Főnix keményen megbökte Ötöt a könyökével.

– Nem is igaz!

– Elég legyen! – horkant fel Dérszakáll. – Megöltétek a szirti férget, és túléltetek a kalandot. Ez már önmagában is *elég* teljesítmény.

– De odafent nem ezt... – kezdett bele Öt, de aztán Dérszakáll villámló tekintetét látva elharapta a mondat végét.

– Csak azért jött le ide, hogy elmesélje a kalandunkat Kutyanak? – kérdezte Hat.

– Akkó’ beszélek a Védelmezővel, amikor csak akarok – vágta oda éles hangon Dérszakáll. – És soha nem érzem szükségét, hogy erről beszámoljak nektek.

Hat arca finoman megrándult.

– Természetesen, de...

Dérszakáll nagyot sóhajtott, kezével végigsimított az arcán, és most jól látszott rajta, mennyire kimerült.

– Még mindig azt a fránya sólymot várom a fiatal Túlevél üzenetivel. A csapatával együtt azért küdtem a folyó népéhez, hogy beszélje rá őket, tartsák szemmel a környéket, nem járnak-e arrafelé koboldok, de még mindig nem érkezett tőle üzenet. – A Vén itt nagyot szipogott. – És nagyon nem tetszik, hogy késlekedik.

Öt habozva kezdett bele egy mondatba:

– És arra nem... – De aztán meggondolta magát, és inkább megrázta a fejét. – Nem érdekes!

– Ki vele, fiam, mondjad csak! – szólt rá türelmetlenül Dérszakáll.

– A boszorkányok... – fejezte be vállát vonogatva Öt. – Megkérdez...

– Ó, azok a nyavalyás boszorkányok! – bömbölte a most már dühbe gurult Dérszakáll olyan hangerővel, hogy Öt összerezsent ijedtében. – Na, ez is piszkálja ám a csőrömet rendesen! Asziszitek, hogy mikó’ megírtam nekik, mi történt a Vadászerődnél, meg hogy Főnixnek és Hétnek valami varázsereje van... – Dérszakáll itt hirtelen legyintett egyet – szóval a fülük botját se mozgatták.

– És tanácsot sem adtak – szólt közbe Hat.

– Sőt, meg se rémültek – tette hozzá Főnix. – Pedig egyértelmű, hogy rossz fajta boszorkány vagyok!

– A balsors előhírnöke! – vigyorodott el Öt, láthatólag újból felbátorodva. – Már akkor sejtettem, mikor először megláttalak.

Főnix erre alaposan rávágott a karjára.

– Egy kanyi hangot nem szótak, SEMMIT! – hangoztatta Dérszakáll.

– Hát, ha egy elementál, egy Látnok, és a koboldmágusok visszatérte se elég ahhoz, hogy válaszoljanak – sóhajtotta Öt –, akkor tényleg elég reménytelen a helyzet!

Dérszakáll erre akaratlanul is rábólintott.

– Jól mondod, fiam.

Abban a pillanatban mintha tűz lobbant volna fel a fejük fölött, és pár pillanat múlva dörrenő hangot is hallottak.

Dérszakáll hátraszegett nyakkal próbálta követni a lehulló szikrák útját.

– Mi a katyvaszos...?

– Jelzőtűz – mondta Kutya némi sürgetéssel a hangjában. – Ez Szirtes vészjelzése. Gyorsan, vissza a kosárba! Még mielőtt felhúzzák.

Főnix azonnal látta, hogy Kutyanak igaza van. A kosár már el is emelkedett a földtől. Szutyi félelmében éles visítást hallatott.

Mialatt a kosár felé igyekeztek, újabb jelzőtűz villant fel a fejük felett. Főnix szinte kővé dermedt, amikor észrevette a Szirtes fölött az égen megjelenő valamit: az erős fény egy hatalmas madár árnyékát vetette a magasan szálló felhőkre.

– Mi a szentséges zsarátnok...? – motyogta száját tátva Öt.

Újabb villanás szántott végig az égen, és Főnix most már egészen világosan látta, hogy valóban egy madár közeledik a faluhoz. Óriási volt, és a sötétben olyan halványan derengett, mint az igazgyöngy.

Dérszakáll ökölbe szorított kézzel bámult felfelé.

A hatalmas madár most behúzta szárnyait, és a sziklaszirt mentén szinte függőlegesen bukott le, egyenesen feléjük tartva.

– Há' ez nem lehet igaz! – suttogta Dérszakáll.

– Mi ez? – kérdezte Öt, és tágra meredt szemmel a kardja után nyúlt. – Mi van ott?

A választ Kutya adta meg neki.

– Ez egy jégsas – mondta csodálattal teli hangon. – Egy boszorkány jött el hozzánk.

6. FEJEZET

Dérszakáll úgy állt ott, mint egy kőszobor, és Főnix még soha nem látta ennyire bizonytalannak.

Az óriásmadár, melynek tollazata földöntúli fehér fényt árasztott a holdfényben, a legeslegutolsó pillanatban irányt váltott, és elegánsan leszállt a csapat közelében. A hátáról egy nő lépett le a földre, és felszegett állal közeledni kezdett feléjük. Magas volt, ráadásul a feje tetején kontyba tekert hajától még magasabbnak tűnt. Arca szögletességét hangsúlyozta, hogy melegbarna bőre alatt élesen ugrott ki az arccsontja. A válláról ugyanolyan tollból készült köpeny lógott le, mint amilyen a madarát borította.

– Légy üdvözölve, Dérszakáll! – mondta lány hangon. Közelről jól látszottak a hajában az ezüstcsíkok, és szeme sarkában finom ráncok gyűltek.

– Nara! – szólalt meg Dérszakáll a homlokát ráncolva, és fürkésző pillantást vetett a boszorkány arcára. – Te vagy az? – kérdezte leplezetlen ámulattal.

A nő megkönnyebbülten mosolygott.

– Nem voltam biztos benne, hogy emlékszel rám.

Öt megbökte Főnix oldalát.

– Ezek ismerik egymást? – súgta oda neki hangtalanul.

Főnix vállat vont. A vállán ülő Szutyi szeme tágra kerekedett, és egyik arcról a másikra pillantva próbálta megfejtetni, mi történik.

– Hát persze, hogy emlékszem! – hortyant fel Dérszakáll mogorván, szinte kikérve magának a kérdést. – Közben eltelt vagy negyven év, és fölöttem is elszállt az idő, de azér’ ez még itten jól működik! – És a homlokára bökött.

A boszorkány bólított, aztán lassan végigmérte a csapatot, és a tekintete érdeklődve állt meg Kutyán.

– Megkaptuk a leveled – mondta végül komor arccal, és újból Dérszakállra nézett.

Dérszakáll sűrű szemöldöke a magasba szaladt.

– Azt, amit három hónapja kűdtem? És most úgy döntöttetek, hogy végre válaszoltok. Hát, ez igazán kedves tőletek!

A boszorkány összébb húzta magán a tollköpenyt.

– Beszelnünk kell – mondta csendesen. – Rengeteg minden történt. Jégmező hallgatása nem ok nélkül való.

– Hallgatás??? – horkant fel Dérszakáll. – Inkább totálisan álnok eltűnés... – És hirtelen kihúzta magát.

– Most viszont itt vagyok – vágott közbe Nara nyugodt méltósággal –, hogy megmagyarázzam a hallgatásunkat. És hogy megvitassam veled a leveled tartalmát. Azt írod, van a Vadászaid közt egy tűz-elementál.

Főnix megmerevedett.

A fejük fölött, Szirtesben újabb fáklyák gyúltak, és sietős lábdobogás hallatszott a szűk ösvényen lefelé. A kosáremelő csigát működtető nő lekiáltott valamit Dérszakállnak, mire ő visszaordított, hogy minden rendben.

– Jobb lesz, ha egyelőre itt maradunk lent – mondta a Vén Narának. – Itt legalább magunk vagyunk. – Lát-szott rajta, hogy kissé habozik, de aztán mégis elhatáro-zásra jutott. – Ez itt Főnix – mondta, és fejével Főnix felé bökött. – És igen, elmondhatom, hogy egész biztosan tűz-elementál, bár ezt egyelőre, érthető okokból titkoljuk.

– Hát, persze – mondta Nara egész halkán. – Még mindig élnek az őket övező babonák. – Aztán olyan átható tekintettel nézett Főnixre, hogy Szutyi jobbnak látta bemenekülni a lány szőrmekabátjának rejtekébe. Főnix barátai erre mindkét oldalról védelmezően köze-lebb húzódtak hozzá.

– Nektek is maradnotok kéne, ha Főnixről lesz szó – morogta Dérszakáll, és egy kövekből kirakott kör felé vezette a kis csoportot, ahol le tudtak ülni.

– Igen, az sokat segít – jegyezte meg Nara, és ő is követte Dérszakállt.

Főnix és Hat egymásra néztek. A boszorkány ideges-nek látszott. És ezt Dérszakáll is észrevette.

Nara most mély levegőt vett, és tekintetét végre Főnixről levéve kissé reszketeg ajakkal elmosolyodott.

– Azért írtál nekünk, hogy segítséget kérj tőlünk – kezdett bele. – Én viszont azért jöttem, hogy én kérjek segítséget tőled.

Dérszakáll erre biztosan nem számított! Főnix szinte látni vélte, hogy Dérszakállt majd szétfeszíti a sok kérdés és szemrehányás, de végül csak bólintott egyet, és azt mondta:

– Mondd csak tovább!

– Morgren... – folytatta Nara. – A koboldmágus, akiről írtál.

A kis csoport egy csapásra elnémult, Kutya pedig halk morgást hallatott. Öt zavartan Főnixre nézett.

– Mi van veled? – kérdezte Dérszakáll mindkét kezét ökölbe szorítva.

– Látogatást tett nálunk, Jégmezőn – felelte Nara.

Főnix átölelte magát, és átjárta a rémült döbbenet. Szóval Morgren túlélte a Vadászserődben lezajlott csatát! Szutyi halkan morogva előbújt rejtekéből, és védelmezőn Főnix torkához dörgölözött.

– Azt a gárbicsos gurmász mindenit! – kiáltott fel Dérszakáll, és talpra ugrott. – Talán még mindig ott van? És veled van az a fészkes-francos serege is?

Nara Dérszakáll dühkitöréséről tudomást sem véve egyszerűen csak megrázta a fejét.

– Három hete a semmiből egyszer csak ott termett a Jégpalota előtt. Valami teleportáló varázslattal, gondolom. Csupán néhány percig állt a palota előtt, aztán megint eltűnt. És hacsak rajta kívül nincs több koboldmágus, akkor bizonyosan ő volt. – Nara most vett egy nagy levegőt. – Csinált ott valamit... és ettől Jégmező óriási veszélybe került. – Aztán homlokát ráncolva hozzátette: – És talán egész Zsarátnok is.

– Hogy érti azt, hogy „csinált valamit”? – kérdezte Öt szemöldökét összehúzza.

– Egész Zsarátnok veszélyben van? – kérdezte Kutya ezzel egyidőben.

Nara sietve bólintott.

– Hogy megértsétek, el kell mondanom, mi történt negyven évvel ezelőtt. – A tekintete összetalálkozott Dérszakállal. – És hogy miért tűntek el a boszorkányok.

Főnix, bár megdöbbenették a hallottak, kíváncsi lett. Nehéz lett volna nem kíváncsinak lenni, ugyanis a boszorkányokat Zsarátnok-szerte szinte teljesen elfelejtették. Volt idő, mikor azon töprengett, léteznek-e egyáltalán. Most azonban egyikük itt ült vele szemben, és a holdfényben halványan csillogó jégsastoll-köpenyében ugyanolyan valóságos volt, mint a vállán ülő Szutyi. Mikor a többiekre nézett, ugyanazt a csodálattal vegyes hitetlenkedést látta a szemükben, amit ő is érzett.

– Folytasd! – szólalt meg Dérszakáll.

Nara fájdalmas arccal újra mély levegőt vett.

7. FEJEZET

– Azt gondolom, tudjátok, hogy Jégmező a Sötét Háború végén legyőzte a koboldmágiát – kezdett bele Nara óvatosan. – Legyőztük és fogva tartottuk, titkos és biztonságos helyen, évszázadokon át.

Dérszakáll bólintott.

– Nos, úgy negyven évvel ezelőtt az egyik boszorkány engedélyt kért a Boszorkányúrnőtől, hogy tanulmányozhassa és... kísérletezhessen vele.

– Vajon miért fogott el valami baljós előérzet ennek hallatán? – dörmögte Dérszakáll.

– Soha nem fogjuk megtudni, pontosan mi is történt... – folytatta Nara, figyelmen kívül hagyva a Vén megjegyzését. – A boszorkány a koboldok teleportálási varázslatait tanulmányozta, de amikor először kísérletet tett az egyik varázsigével, Jégmezőn megjelent az Árnyhasíték.

– Árnyhasíték? – kérdezte Öt. – Az meg mi?

Nara szomorúan felnevetett.

– Az az igazság, hogy ennyi év elteltével sem tudok válaszolni erre az kérdésre. Az Árnyhasíték valamiféle sötét anyag. A varázssereje olyan betegséget okozott, ami-

lyennel addig még nem találkoztunk, ezért árnykórnak neveztük el. Egyik gyógyító varázsigenk sem működött ellene. Akkoriban még több ezren voltunk, de néhány hét elteltével csupán ötven fiatal boszorkány maradt életben. Én vagyok az egyik legidősebb, aki túlélte a vészt.

Hosszú, néma csend lett. Aztán Dérszakáll megszólalt, de Főnix még soha nem látta ennyire megrendültnek.

– Te voltál az egyik legidősebb túlélő? – kérdezte Narától. – De hát alig lehettél... mennyi is... tizenhat?

A csönd egyre mélyült és sötétült, ahogy Nara szavainak súlya lassan rájuk nehezedett. Szutyi is remegni kezdett Főnix vállán, és egész kicsire húzta össze magát.

– A zúzmarás mindenit! – suttogta bele Dérszakáll a csöndbe.

A négy jóbarát tágra nyílt szemmel meredt egymásra.

Dérszakáll most dühösen csapkodni kezdte a térdét az öklével.

– De hát mér’ nem mondtátok el? Mér’ nem hívtatok segítséget? Segíthettünk vóna! A mocsárlakó javasemberek is biztos segítettek vóna!

– Iszonyúan rettegtünk attól, hogy a Fagyos Pusztaságon át elterjesztjük majd a betegséget egész Zsarátokban – felelte Nara. – A Boszorkányúrnő, mielőtt meghalt, meghagyta nekünk, hogy ne lépünk kapcsolatba a külvilággal, csak miután sikerült elpusztítanunk az Árnyhasítékot, és meg tudjuk gyógyítani a betegséget. Attól tartott, hogy még egy elküldött levélnek is katasztrofális hatása lenne.

Főnix úgy érezte, nehéz körülötte a levegő, és a Nara szavai miatti rémület rátelepedett egész lényére.

– Végül elmúlt a vész – folytatta Nara csendesen. – Azonban túl sokan veszttek oda. Senki nem maradt, aki az Avatatlanokat tanította volna, és majdnem minden tudásunk feledésbe merült. – Remegve vett levegőt. – Az elmúlt negyven évben igyekeztünk újratanulni a saját varázslatainkat, és próbáltuk kiheverni, ami történt. Az Árnyhasítékot viszont nem voltunk képesek elpusztítani. Ezért nem hallottatok felőlünk.

– De ennek az egésznek mi köze van Morgrenhez? – kérdezte Öt, aki cserébe megrovó pillantást kapott Hat részéről. – Most mi van? – mormolta hangtalanul, aztán hangosan ezt mondta: – Nara azt mondta az előbb, hogy a két dolog valahogy összekapcsolódik.

Nara erre erőtlenül felnevetett.

– Így van – bólintott. – Negyven éven át egy okkuluszban tartottuk fogva az Árnyhasítékot.

Hat értetlenül nézett.

– Hogy... miben?

– Egyfajta varázscsapdában – magyarázta Nara.

A mögötte álló hatalmas fehér sas halkán összeütögette a csőrét, és a fejét Nara vállára hajtotta. A boszorkány karját magasra nyújtva megsimogatta a madár tüzes tekintetű, borostyánszín szeme alatt lévő tollazatot, és mintha ettől újult erőre kapott volna. – Mióta Morgren nálunk járt, az Árnyhasíték nőni kezdett. – A tekintete összekapcsolódott Főnixével, és a lány látta a boszorkány szemében a rettenetes félelmet. – Negyven év alatt egyáltalán nem nőtt, most meg igen.

– Szóval attól tartotok, hogy a rejtélyes betegség visszatér? – kérdezte Dérszakáll.

Nara erre kissé hisztérikusan felnevetett.

– Hát, persze! De még jobban aggaszt minket az, hogy az egész Jégpalotát, úgy, ahogy van, elpusztíthatja. Főnix szeme kikerekedett.

– Már négyszer megújítottuk az okkulusz varázslatot – folytatta Nara bizonytalan hangon –, amire eddig még soha nem volt példa. Az Árnyhasítékot azonban egyre nehezebb féken tartani. Ráadásul... – Nara hevesen megrázta a fejét. – valahogy mintha elszívná Jégmező varázshatalmát, még így is, hogy fogva van tartva, pedig ez elvileg lehetetlen. Az okkulusz varázslatnak pont az a lényege... – A többiek elhűlt arcát látva félbehagyta a mondatot, és fáradtan vállat vont. – Ennek az egésznek nem szabadott volna megtörténnie. Ha ez így folytatódik, Jégmezőnek nincs sok ideje hátra. A Jégpalotát varázshatalom tartja egyben, anélkül...

– Mi lesz? – kérdezte rémülten Öt. – Összeomlik?

Dérszakáll szigorú tekintettel meredt Narára.

– Csak nem arra gondolsz, amire én gondolni sem merek?

A boszorkány bólintott.

– De igen, arra! Dérszakáll, te egyszer látogatást tettél Jégmezőn, és pontosan tudod, miről beszélek. Ha a varázslat ott megtörik, nem csak a boszorkányok látják majd kárát. Egész Zsarátnok veszélybe kerül.

Főnix most Hétre pillantott. Hét ugyanolyan zavardottnak tűnt, mint ő maga.

Dérszakáll lassan csóválni kezdte a fejét.

– És mégis mit gondolsz, mit tehetnek a Vadászok, Nara? Mi a sötét lények ellen harcolunk, ez pedig nem az. Ez színtiszta mágia, ezért a boszorkányok hatáskörébe tartozik, nem a miénkbe.

Nara továbbra is halkán beszélt, de a hangjában eltökélt sürgetés érződött.

– Az Árnyhasítékot el kell pusztítani, mielőtt még több kárt okoz a Jégpalotában, és akkorára nő a hatalma, hogy ki tud törni az okkuluszból, amelyben fogva tartjuk. – A két keze most görcsösen ökölbe szorult. – Ha kiszabadul, szabadon mozoghat, és eljuthat Jégmező határain kívülre, sőt, akár az Agyar-sziklákon túlra is, a klánok földjére. És ha újra felbukkan az árnykór, mindaz, amit az elmúlt negyven évben tettünk, minden áldozat... – Nara itt behunyta a szemét – hiábavaló volt.

Dérszakáll most hirtelen felpattant, és járkálni kezdett.

Nara a tekintetével követte.

– Be kell látnod, mennyi minden forog kockán: nem csak Jégmező jövője, de a klánoké is. És egész Zsarátnoké.

– Persze, hogy belátom – mormogta Dérszakáll, még mindig fel-alá járkálva.

Mikor a boszorkány folytatta a mondandóját, Főnix reszketni kezdett.

– Mindent megpróbáltunk már, hogy elpusztítsuk. – És ezzel egyenesen Főnix szemébe nézett. – Vagyis majdnem mindent.

Főnix elméje hirtelen megvilágosodott. Most már értette.

– Mindent, kivéve az elementáris tüzet.

– Pontosan! – Nara arcára kétségbeesett reménykedés ült ki. – Velem jönnél Jégmezőre, Főnix? Segítenél elpusztítani az Árnyhasítékot?

– Álljunk csak meg egy pillanatra! – vágott közbe Dérszakáll, akinek egyszeriben szigorú és aggodalmas lett az arca. – Mégis mire szeretnéd kérni Főnixet?

Főnix hálás volt, hogy Dérszakáll közbeavatkozott, mivel a szíve fura ritmusban kezdett verni, és hirtelen előntötte a hideg verejték. Nara tényleg azt akarja, hogy vesse latba elementáris képességét? De hiszen az elmúlt három hónap pontosan azzal telt, hogy kétségbeesetten igyekezett elfojtani és visszaszorítani!

– Morgren és szövetségesei a Vadászserődöt már megtámadták – szólalt meg Nara eltökélten, Dérszakállnak címezve szavait. – Most Jégmezőt vették célba. Abban reménykednek, hogy ha megkaparintják az otthonomat, az ott őrzött varázslat segítségével egész Zsarátnokot rémuralmuk alá vonhatják. Jégmező hamarosan fegyver lesz a kezükben. – Kis szünetet tartott. Minden tekintet Főnixre szegeződött, aki idegesen az ajkát harapdálta. – Ha ez a lány valóban az, akinek mondod, ő az egyetlen reménységünk, hogy elpusztítsuk az Árnyhasítókat, és keresztülhúzzuk Morgrenék számítását.